

Omer Vilain over de tijd van toen

Hondenleed

Het zijn niet altijd kaarten en foto's die rechtstreeks over Oostende handelen die in onze handen terechtkomen. Maar ze hebben wel altijd iets met de Stad aan Zee te maken.

Bijna elke hofstede bezit een of twee honden. Dat was ook tijdens de Eerste Wereldoorlog het geval. Maar als de boerderij in de frontlinie lag, werd ze stukgeschoten of moesten de bewoners hun huis verlaten. Ook de honden sloegen op de vlucht van al dat geschut en zwierven rond in de frontstreek. De dieren gingen op zoek naar hun

Een meute honden op zoek naar hun meester en naar eten.

meester en naar iets eetbaar. Een oude Engelse kaart

geeft een schilderij weer van front, hoopvol uitkijkend naar verweerde honden nabij het

bekenden.

Militaire trekhonden voor klein geschut.

Voor het vaderland

Maar het waren niet alleen verdwaalde honden die, net als de mensen, gebukt liepen onder de gruwel van de oorlog. Ook militaire honden beleefden slechte tijden; ze moesten kleine kanonnen en mitrailleurs voorttrekken door velden en akkers en kwamen dikwijls in granaatputten terecht. Velen stierven op die manier voor het vaderland.

In een dagboek over de Eerste Wereldoorlog lezen we dat de Duitsers wilden dat zoveel mogelijk honden zouden worden gedood. Ook de duiven moesten er aan geloven, want men vreesde dat die als spionagekoeriers zouden worden ingezet. Heel wat duivenmelkers lieten toen bittere tranen.